

Звичайно, ці тексти писалися у свій час не для того, аби в якийсь інший час бути проілюстрованими. Й так само безсумнівно, що тексти, особливо ж поезія, можуть аж ніяк не «співпадати» (як у прямому, так і в переносному сенсі) із лініями, які проводить художник. Більше того, враження, викликані поетичними текстами, можуть аніскільки не збігатись із враженнями, навіяними ілюстраціями... Навіть якщо останні аж надто «прив'язуються» до текстів!

Але для кожного тексту перед очима автора поставала, у свою чергу, певна «візуальна» картинка чи рисунок, ба, навіть, щось синтезоване, — колаж, приміром...

Тим цікавішою є спроба «відобразити» текст таким, яким собі його уявляє інша людина. Й тут було, здається, намагання, десь у чомусь віддаляючись, наблизитися бодай одним найпотаємнішим штрихом до слова, речення, до — цілого...

Хоч на мить. Хоча б на крихту.
Отож, спроба зроблена...

Вона — перед вами.

В. Дячун

Ілюстрація — це поєднання. В певній мірі, два в одному. З одного боку, вона, безсумнівно, передає зміст поетичного (в даному випадку) твору, а з іншого — є самостійним витвором, виконаним уже не письменником, а художником... Ілюстрація отож є втіленням двох думок, двох поглядів, двох філософій...

Ці поезії — глибоко філософські. Вони відображають не просто певний сюжет, а щось глибше, метафізичне. Серед них є поезії, образи для яких поставали у мене перед очима з першого знайомства. Є такі, над якими думалось довше. І кожен із віршів відображає не просто мить, він уміщає в собі якийсь період, проміжок часу, а то й ціле життя...

Ці поезії стали рідними для мене. Багато з них закарбувались у пам'яті. Один із улюблених віршів розпочинається словами «я тебе обнімаю щоб ти довго жила...» і відкриває сенс, про який раніше не замислювалась...

Загалом, кожна людина може знайти тут щось для себе, те, що її душі співзвучне. Ілюстрації, які перед вами, є тим, що знаходила для себе я...

А. Клочко

А Ф Ф Е Т

поміж дерев якийсь жовтавий промінь
у лісі надвечірньому проблис:
борсук? чи лис? чи сук? чи лист?

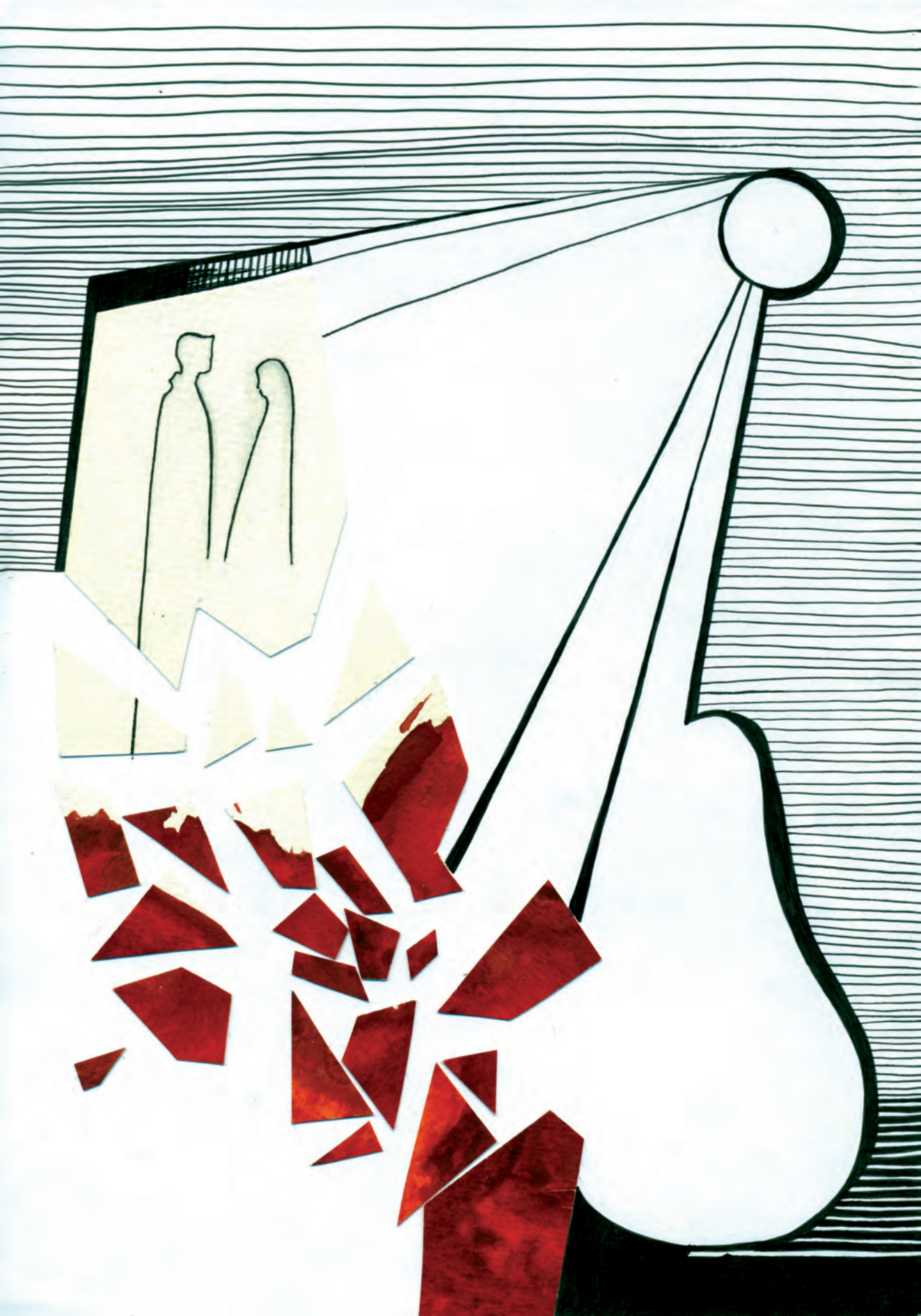
а може то якась душа заблудла
невідома?

бо я ішов боявся і стеріг
свій страх і тіло (хрускіт під ногами!):
душа? чи гноми? гомін? гами?

чи розуму всесвітнього миттєвий
крих?

Т У В О В О

С К Р И Ш Е Н Ї

вечірнє сонце
тепло в очі лізе
осіння грушка
терпко горло лиже

і спомин скришиться
в ламке руде залізо
іржею втишиться
і стане все запізно
і — глянь-но — усе втрачено
немовби не побачено
якщо й побачено —
узято необачно
якщо і передбачливо —
покинуто розпачливо

та сонцем все пробачено
і гріє проміль

вдячно
і грушка терпко й смачно
нас любить
необачних

ПРО ГНУТИСЬ

наламав торішніх стеблин очерету
простелив їх на вологій квітневій землі
сів навпроти сонця
простягнув до сяйва руки
витагнув до променя лице
згадав татові руки з тим — його бритву (очерет!)
маміне лице й — неминуче — вени на її ногах
(й на моїх)
поглянув на землю —
в якихось місцях вона прогнулась
від минулої зими

ось так напевно
і моє серце прогнулося
від прожитого року —
від зими до весни

десь колись чомусь
воно не витримає отих згинів
загине

але нащо мені
про це
знати

ось земля витримала

у

н

а

з

униз тече пастель
і вечір тче прсте
видіння

я сам себе замкнув
в цю тиху дивину
світіння

ще захід жовто вис
так наче Бог дививсь
на мене жовто

тулилося вікно
хилилося воно:
ти — хто?

про що — ти?